

PREDIKAN 5 E TREF. TEXT LUK 5:1-11.
PRAKTARPREDIKAN SKRIVEN 29/9 1939.

PSALMER: 297:1, 288:1-5, 138:1, 305:1-4, 123:8.

Predikan hållen i Gamleby 23/6 1940.

Psalmer: 206:1-2, 239:1-5, 259:3-4, 305:1-4, 475:9-10.

I Faderns och Sonens och den helige Andes namn. Amen.

Att vara en Kristi lärjunge betyder, att här på jorden, dag för dag, höra Herren till. Alla trogna, som i olika tider ha hållit fast vid Kristus, ha vittnat, att livet är en ständig växling mellan natt och dag: en "vila på gröna ängar", en färd "till vatten där jag finner ro" men också en vandring i dödsskuggans dal, ett fasthållande vid Gud, även när "kropp och själ försmäktas". Men den, som noggrant lyssnar till lärjungaskapets vittnen genom tiderna skall märka, att en ännu större spänning än den mellan ljus och mörker, glädje och förtvivlan - att en långt outhärdligare motsats oroar deras samveten och hotar deras frid: motsatsen mellan kravet på trohet i den vardagliga kallelserna och kravet att lämna allt och följa Jesus efter. Herren har dock sagt, att "den som icke hatar sin fader och sin moder....därtill ock sitt eget liv" han kan icke vara en rätt lärjunge. Men Skriften varnar på samma gång för alla brådstörtade uppbrott ur vardagen och "bjuder var och en att arbeta i stillhet", så att han "kan äta sitt eget bröd". Om båda dessa motsatser i en Kristi lärjunges liv påminnas vi genom dagens evangelium. Vi samla därför våra tankar inför vad texten säger om Lärjungaskapets tvenne motsatser.

1. För en Kristi lärjunge är livet en ständig växling mellan vanmakt och seger.

De fiskande männen vid Genesarets sjö hade arbetat hela natten och fått intet. De hade börjat sin hopplösa möda vid kvällens inbrott och under en mörk och lång natt gång på gång förgäves kastat ut sina nät. I gryningen sköljde de under tystnad de fångstredskap, som icke givit dem något. Då - i morgonväkten - stod Kristus på stranden. Han undervisade dem och gav dem en rikare vinst, än de någonsin anat.

Sedan den dagen höllo de fast vid Kristus. Men därmed var vanmakten inte slutgiltigt förbytt i seger. Petrus skulle få uppleva, att ordet "Gå bort, Satan!" riktades till honom. Sedan skulle han i skammens natt förneka sin Mästare och under tårar tre gånger behöva bedyra, att han hade Herren kär - också en morgon vid Tiberias sjö efter en natt av vanmäktigt arbete. Det förnyade uppdraget "Föd mina lamm!" skötte han så, att kristna bröder i Antiokia gingo tillrätta med honom för högmod och kärlekslöshet. När han blev gammal, nödgades han sträcka ut sina händer, och en annan omgjordade honom och förde honom dit han inte ville.

Det vill synas, som om vi alltför sällan tänkte på, att vanmakten, öknen, hör med till lärjungaskapet. Det är, som om vi hade glömt att den kristna tron har sitt fäste i det som skedde på Golgata, sammanbrottet för allt mänskligt, då ropet "Min Gud, min Gud, varför har

du övergivit mig" kommer från den Helige själv. På den första Långfredagens afton var det dock många fromma israeliter, som noggrant prövade sin dag i lagens spegel och ödmjukt tackade Gud för de framsteg de gjort. Men Guds outgrundliga frälsningsrådslut var icke knutet till dem utan till en handfull dödsförskräckta lärjungar, skingrade för alla himmelens vindar, med det sista hoppet slaget i spillror. Det var till dem uppståndelsens budskap kom i Påskdagens morgonväkt. Det var de, som fingo makten att "fånga människor" när Pingsten bröt in.

Kanske sitter det någon här, som om hela sitt kristna liv sedan år tillbaka måste säga: "Jag har arbetat hela natten och fått intet". Gång på gång har jag försökt besegra mina vanor, min bekvämlighet, att få liv i mitt hjärta, som är dött och kallt. Jag har hört och läst Ordet, jag har bedit, men Skriften och gudstjänsten vill inte upplåta sin hemlighet för mig och bönen når inte fram, den förblir ett samtal med mig själv. Det enda avbrottet i gråheten är de stunder, då min egen själ öppnar sina hemligaste rum och avslöjar avgrunder av vidrighet - då kan jag icke ens uthärda att se eller höra de heliga orden - jag måste utestänga dem för att kunna leva. Vet då, att det är för dig evangeliet är till! Petrus hade samma erfarenhet som du, då han ropade: "Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig människa." Den som nalkas Gud utan denna förtärande upplevelse av sin egen förvändhet, han nalkas i själva verket icke den Helige Guden utan en drömbild, som icke kan förlåta och icke skapa nytt. Just din förkrosselse, din vanmakt är det stora tecknet på att du verkligen har med Gud att göra: den "kraft som fullkomnas i svaghet", är redan dig nära. Förbliv vid dina nät under den hopplösa natten, trots att du intet får, så att du icke lämnat mödan, när Kristus kommer vid morgonen för att visa dig djupen, där den skatt, du söker, kan hämtas. Kanske skall även du efter den morgonen få nåden att bli en erövrare, att "fånga människor" - människor, som se dina gärningar och prisas din Fader, som är i himmelen. Den som redan upplevt den morgonen, har måhända lärt sig att utstå den växling mellan vanmakt och seger, som är även hans ständiga lott. Ordet "Dock förbliver jag städse hos dig" har så inristats i honom, att han förmår fasthålla det även i ökentiderna. Han får också ny kraft genom Guds fortsatta trofasthet - han ser, att även i det bittra och svåra är det Guds orubbliga kärlek, som leder honom. Men istället får han väl ofta känna den andra motsatsen i lärjungaskapet:

2. motsatsen mellan kravet på trohet och kravet på uppbrott.

När Herren kom, voro lärjungarna sysselsatta med att skölja sina nät. Blicken var riktad på den möda, som brukade fylla deras vanliga vardag, icke på Herren. Evangelierna överflöda av berättelser om hur Kristus på detta sätt utan att var ombedd eller efterfrågad träder in i människors torftiga och oandliga arbetsvärld med livets ord. Bibelläsaren vet också, hur ofta det händer, att Mästaren har ett kort och avvisande svar att ge många av dem, som söka upp honom för att ställa frågor i andliga ting. Detta är värt att lägga märke till i en tid, då kristna "rörelser" av olika slag utan vidare betraktas som ett gott tecken. Texten omtalar vidare, att

Kristus gav de arbetande männen råd i det som de hade för händer. Han hjälpte dem förvisso också i mycket annat - han "undervisade folket ifrån båten" - men i texten får vi endast veta, att han hjälpte dem att fiska. Den som vill klyva livet i en jordisk hälft, som vi kan sköta själva, och en andlig hälft, där vi behöver Gud, kan i Nya Testamentet icke finna stöd för denna sin uppfattning. Hela jorden med alla dess yrken och uppgifter vilar i Guds hand.

Och ändå - "de förde båtarna i land och lämnade alltsammans och följde honom". Det är sant, att de tre lärjungar, om vilka vår text handlar, voro kallade till apostlar, och att lärjunge-namnet i våra evangelier tillkommer en större skara, som stannade i sin vardag. Men detta är icke enda gången, som Jesus kräver en genomgripande förändring av den yttre livsgestaltningen. Det är, som om villigheten till uppbrott för Frälsaren vore en mätare på allvaret i tron.

Den, som idag söker följa Herren efter, är icke främmande för denna underliga dubbelhet i det kristna livet. Han vet, att kallets enkla krav för trons öga rymmer en rikedom utan mått. Han kan förnimma uppgifterna, som vardagsmorgonen lägger framför honom, såsom en gåva av livets Herre, och han vet något om glädjen i att "trött men med gott samvete" gå till vila, när dagen är tillända, en dag, som varit till brädden fylld av världsliga sysslor. Understundom får han se en flik av förlåten lyftas över Skaparens verk och han anar, hur den Barmhärtige just genom att låta var och en sköta sitt oavslåtligen låter nya gåvor komma sina barn till del. Kristus går osynlig fram genom det tysta och trofasta arbetets värld, utan att det talas om honom - alldeles så som han var heligt nära de tre männen, som endast sågo sina nät, sitt arbete, icke Herren. Den som anat något av detta och som dessutom sett, hur mycken skada han mången gång åstadkommit genom att i beskäftig iver gripa in i det som icke var hans uppgift, honom utifrån förelagd, han vill tacka Gud för sin begränsade kallelse och utan sidoblickar vara "trogen i det lilla".

Men vi måste också verkligen kunna se vårt arbete som en kallelse från helighetens Gud. Det kan hända, att Gud vill något annat med oss, än det vi nu göra. Är det så, då får vi tro, att en ständig svårighet att i bönen verkligen bedja om kraft till det arbete, som vi nu utföra, och en klar förvissning om meningsfullheten i en annan gärning, som ligger inom räckhåll för oss - vi få tro, att dessa två ting tillsammans för oss är tecknet på uppbrott. Växlingen i lärjungalivet mellan natt och dag, vanmakt och seger, försvårar visserligen avgörelsen för oss. Under vanmaktens tider, då allt är höljt i mörker, kunna vi ofta inte se någonting som Guds vilja med oss. Det återstår endast att vänta efter Herren såsom väktarna efter morgonen. Då är det bäst att vara trogen i det, som man har. Det kan hända, att när dagen gryr, den giver oss vår forna arbetsvärld åter som en gåva ur Guds händer. Men det kan också hända att morgonen, segern, visar oss nya vägar. Kristus står där och bjuder oss föra båtarna i land, överge allt och följa honom efter. Då gäller det ordet: "Idag, om I fån höra hans röst, så förhärden icke Edra hjärtan." - "Salig är den, för vilken jag icke bliver en stöttesten." Men vad än lärjungaskapet medför - vanmakt eller seger, uppbrott eller vila - så länge vi höra Herdens röst, tacka vi Gud.

De sanna lärjungarnas lovsång ljuder stilla och bidande i dalen och "såsom bruset av starka vatten" från troslivets höjder och berg, den stiger som en morgonpsalm ur vardagens möda, då vi få gå "i beredda gärningar", men den kan också vara en vandringssång, då uppbrottets tid är inne. Gud förskone oss från dagar, då vår lovsång måste tystna, dagar, då det icke längre "kommer något ord från Herren"! Amen

Gud som förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller tänka, efter den kraft, som är verksam i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla slakten igenom i evigheternas evighet! Amen

3 b. Ford. d. 29/9-39
5 c. Graf. Ev. Suk. 5:1-11.

Palmer: 297:1
288:1-5
138:1
305:1-4
123:8

Gauleby 23/6-40

Palmer:

206:1-2
239:1-5
259:3-4
305:1-4
475:9-10

Ematuf Wingren

11

J Faders och Söners och den he-
lige Andes namn. Amen.

~~Att vi beja~~
Fag oss, Herre, i din fröjd. Vi
äro tvögnötiga, ödmjuka oss, Vi äro
sändta, giv oss mat. ~~Upprydte sjötorfvi~~
~~frömda sända ut alla plantor i vinn~~
~~frösta den obetingade tilltän till till~~
Människors fröjd öppningar äro intet,
men för den som tror äro allting möj-
ligt. Förbanna stängt hos oss ~~att~~
förbitande på oss sjötorf. ~~Buttes med~~
~~oss med~~ ~~Medbragt~~ ~~oss~~ ~~vi~~ ~~mycket~~ ~~oss~~
beträver för att du oss ~~kunna~~
~~sälsiga~~ ~~oss~~ ~~vi~~ ~~mycket~~ ~~oss~~ ~~du~~
~~vill~~ ~~Gör~~ ~~sedan~~ ~~svifet~~ ~~helt~~ ~~oss~~ ~~oss~~
~~dij~~ ~~till~~ ~~ära~~ ~~oss~~ ~~kunna~~ ~~oss~~ ~~lätt~~
~~vi~~ ~~från~~ ~~rankel~~ ~~den~~ ~~frö-~~
~~sta~~ ~~Amen~~

Att vara en Kristi lärjunge
betyder, att här på jorden, dag för dag,
höra Herren till. Alla trogna, som i

2)

olika tider ha hållit fest vid Kristus, ha vittnat, att det livet är en ständigt värling mellan natt och dag: en "vila på gröna ängar", en färd "till vatten, där jag finner ro" men också en vandring i döds-skuggans dal "~~utan att frukta väget ut~~", ett fasthållande vid Gud, även när "kropp och själ försnäckta". Men den, som vågraut lyssnar till lärjungaskapets vittnen genom tiderna, skall märka, att en ännu större spänning är den mellan ljus och mörker, glädje och förtvivlan - att en långt outhärdligare motsats brott deras samveten och hotat deras frid: motsatsen mellan kravet på trohet i den vardagliga kallelser och kravet att lämna allt och följa Jesus efter. Herren har dock sagt, att "den som icke hater sin fader och sin moder... därtill och sitt eget liv", han kan icke vara en rätt lärjunge. Men Skriften varnar på

3)

Samma gång för alla brädstörtade uppsrott
ur vardagen och tyder "var och en att
arbeta i stillhet", så att han "kan äta
sitt eget bröd". Om båda dessa mot-
sätser i en Kristi lärjunges liv påmin-
nas vi genom dagens evangelium.

Vi samla därför våra tankar inför vad
texten säger om Lärjungaskapets tvänne
motsatser.

1. För en Kristi lärjunge är livet en ständig väx-
ling mellan varnmakt och seger.

De fiskande männen vid Ge-
nesarets sjö hade arbetat hela natten
och fått intet. De hade börjat ^{sin} ~~sitt~~ hopp-
lösa ^{möde} ~~arbete~~ vid kvälens ^{inbrott} ~~ett~~ och under
en mörk och lång natt gång på gång förgä-
ves kastat ut sina nät. I gryningen stöjde
de under lystnad de fångstredskap, som icke
givit dem något. Då - i morgonväcken - stod
Kristus på stranden. Han undervisade dem
och han gav dem en rikare vist, än
de någonsin sut.

Sedan den dagen höllo de fast vid Kris-
tus. Men därmed var vannakten icke slut-
giltigt förkytt i seger. Petrus skulle få upp-
leva, att ordet "Gå bort, Satan!" rikta-
des till honom. Sedan skulle han, i skam-
mens natt föröka sin Mästare och under
Lärar tre gånger behöva bedyra, att
han hade Herren kär - också en morgon
vid Tiberias' sjö efter en natt av van-
mäktigt arbete. Det förnyade uppdraget
"Föd mina lamm!" skötte han så, att krist-
na bröder i Antiokia gingo tillrätta med
honom för högmot och kärlekslöshet.
~~visare~~ ~~Petrus~~ ~~betyger~~ ~~i~~ ~~Galatosebrevet~~. När
han blev gammal, nödgades han sträcka
ut sina händer, och en annan ou-
gjordade honom och förde honom, dit
han icke ville.

Det vill synas, som om vi
~~nu tilldaga~~ ^{sällan, tänkte på} allt för ~~liten~~ ~~besvär~~, att
vannakten, ökenen, hör ned till lär-
jungaskapet. Det är, som om vi hade

5)

glömt, att den kristna tron har sitt fäste
i det, som skedde på Golgata, samman-
brottet för allt mänskligt, då ropet "Min
Gud, min Gud, varför har du övergivit
mig" kommer från den Helige själv. På
den första Långfredagens afton var det
dock många fromma israeliter, som
~~fingo till sista, efter att noggrant~~
prövade sin dag i lagens spegel och
~~efter ödmjukt baktrogen till Gud för de~~
frånsteg de gjort. Men Guds outgrundliga
frälsningsrådslut var rike kunnat till
~~dena~~ ^{den} rättfärdiga utan till en hand-
full dödsfjärskräkta lärjungar, skingrade
för alla himmelens vindar, med det sista
hoppet slaget i spillror. Det var till ^{den} ~~der~~
uppståndelsens budskap kom på Påsk-
dagens morgonväkt. Det var de, som
fingo ^{makten} ~~makten~~ att "fänga människor",
när Prigsten bröt in.

Kanske sitter det någon
här, som som hela sitt kristna liv

6)

sedan är tillbaka måste säga: "Jag har arbetat hela natten och fått intet". Gång på gång har jag försökt att besegra mina vanor, min bekvämlighet, att få lov i mitt hjärta, som är dött och kallt. Jag har hört och läst Ordet, jag har bedit, men Skriften och gudstjänsten vill inte upplåta sin heulighet för mig och bönen när inte fram, den förblir ett samtal med mig själv. Det enda avbröttet i gråheten är de stunder, då min egen själ öppnar sina heuligaste rum och avslöjar orsaker av viderighet - då kan jag icke ~~ons~~ uttärda att se eller höra de lufiga orden - jag måste utstänga dem för att kunna leva. Vet då, att det är för dig evangeliet är till! Petrus hade samma erfarenhet som du, då han ropade: "Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig männis."

7)

niska. " Den som nalkas Gud utan den
na förtärande upplevelse av sin egen
färvändhet, han nalkas i själva ver-
ket icke den Helige Guden utan en
drömbild, som icke han förlåta och
icke kan skapa nytt. Just dina för-
krosselse, din svannakt är det stora
tecknet på att du verkligen har med
Gud att göra: den "kraft, som full-
kommas i svaghet", är redan dig
nära. Förbliv vid dina nät under
den hopplösa natten, trots att du
intet får, så att du icke lämnat
mötan, när Kristus kommer ^{vid} ~~om~~
morgonen för att visa dig djupen,
där den skatt, du söker, kan
hämtas. Kanske skall även du efter
den morgonen få nåden att bli en
erövrare, ett "fänge människor" -
människor, som de dina gärningar
och pris den ~~himlen~~ Fader, som
är i himmelen.

81

Den som redan upplevat den
marginen, har måhända lärt sig att ut-
stå den värling mellan varmaktt och
seger, som är även hans ständiga lott.
Ordet "Dock förbliver jag städs hos
dig" har så inristats i honom, att
han förstår fasthålla det även i öken-
tiderna. Han får också ny kraft ge-
nom Guds fortsatta trofasthet - han
ser, att även i det bittra och svåra är
det Guds orubbliga kärlek, som leder ho-
nom. Men i stället får han väl ofta
känna den andra motsatsen i Lär-
jungaskapet:

2. motsatsen mellan kravet på trohet och
kravet på uppbrott. ~~Kravet på trohet och kravet~~
När Herren kom, voro lär-
jungarna sysselsatta med att skölja si-
na nät. Blicken var riktad på den
nöda, som brukade fylla deras van-
liga vardag, icke på Herren. Evau-
gelierna överflöda av berättelser

9
om hur Kristus på detta sätt utau att
vara outhädd eller efterpräglad träder
in i en människas lösliga och sand-
liga arbetsvärld med livets ord.
Bibeltälsaren ved också, hur ofta det
träder, att Mästaren har ett kort
och avvisande svar att ge många
av dem, som söka upp honom för
att ställa frågor i andliga ting. Detta
är värt att lägga märke till i en
tid, då kristna "rörelser" av olika
slag utau vidare betraktas som ett
gott tecken. Texten uttaler vidare, att
Kristus gav de arbetande männen råd
i det, som de hade för händer. Han
hjälpste dem förvisso också i myc-
ket annat - han "undervisade fol-
ket i präu båten" - ^{i texten får vi endast veta, att han} ~~han~~ hjälpte
dem att fiska. Men som vill
klyva livet i en jordisk hälft, som
vi kan sköta själva, och en andlig
hälft, där vi behöver Gud, kan i

10)
Nya testamentets ~~icke~~ främa stöd för den-
na sin uppfattning. Hela jorden med al-
la dess yrken och uppgifter viler i Guds
hand.

Och ändå - "de förde båtarna
i land och lämnade alltsammans och
följde honom". Det är sant, att de tre
läringar, som vilka vår text handlar, vore
kallade till apostlar, och att läringar-
namnet i våra evangelier tillkommer
en större skara, som stammade i sin
vardag. Men detta är icke enda gången,
som Jesus kräver en genomgripande för-
ändring av den yttre ^{livs-} livsgestaltningen.
Det är, som om villigheten till uppbrott
för Frälsaren vore en mätare på all-
varet i tron.

^{idag}
Den, som ökar följa Herren
efter, är icke främmande för denna im-
berliga dubbelhet i det kristna livet.
Han vet, att kallets enkla krav för
trons öga ~~lägga~~ rymmer en rikedom

11)

utan mätt. Han kan förminna uppgifterna,
som vardagsmorgonen lägger framför honom,
~~som~~ ^{såsom} en gåva av livets Herre, och han
vet något om glädjen i att "trött men med
gott samvete" gå till vila, när dagen är
tillända, en dag, som varit till bräd-
den fylld av världsliga sysslor. Under-
stundom får han se ^{en skugga} förlåten lyftas
över Skaparens verk och han anar, hur
den Barmhärtige just genom att låta var
och en sköta sitt oavlätligen låter nya
gåvor komma sinna bara till del. Kris-
tus går osynlig fram genom det tysta och
fröfasta arbetets värld, utan att det
talas om honom - alldeles så som han
var heligt nära de tre männen, som
endast sågo sinna nät, sitt arbete, icke
Herren. Men som anar något av detta och
som dessutom sett, hur mycket skada han
mången gång åstadkommit genom att i
beskäftig iver gripa in i det, som icke
var hans uppgift, honom utifrån förelagd,

han vill tacka Gud för sin begränsade kallelse och utan sidoblickar vara "trogen i det lilla".

Men vi måste också verkligt kunna se vårt arbete som en kallelse från helighetens Gud. Det kan hända, att Gud vill något annat med oss, än det vi nu göra. Är det så, då får vi tro, att en ständig svårighet att i bönen verkligen ^{bedja} om kraft till det arbete, som vi nu utföra, och en klar förvisning om meningfullheten i en annan gärning, som ligger inom räckhåll för oss - vi få tro, att dessa två ting tillsammans för oss är tecknet till uppbrott. Värlingen i ^(Lärjungelivet) mellan natt och dag, rannakt och seger, försvarar visserligen avgörelsen för oss. Under rannaktens tider, då allt är höjt i mörker, kunna vi ofta inte se någon ting som Guds vilja med oss. Det återstår endast att vänta efter Herren såsom vaktarna efter morgonen. Det är det bästa att vara trogen i det, som man har.

Det kau hända, att när dagen gryr, den gi-
 ver oss vår forna arbetsvärld åter som en
 gåva ur Guds händer. Men det kau också
 hända att morgonen, regern, visar oss nya
 vägar. Kristus står där och bjuder oss fö-
 ra båtarna i land, överge allt och föl-
 ja honom efter. Då gäller det ordet:
 "I dag, om I fån höra hans röst,
 så förhärden icke Edra hjärtan." - "Le-
 lig är den, för vilken jag icke bliver
 en stötesten."

~~Ja - sålig är den männ-
 niska, för vilken Kristus icke är en stötesten.
 Han är lätjungaligt skiftar, han kan
 bekänna sin predusängaren: "Herren är
 min herde, mig skall intet fattas".
 Även i vansmakens ökenländer får han tro
 på den Outgrundligaes beströmning: "Om jag
 och vandrar i dödsokuggans dal, så
 fruktar jag intet ont, ty du är med
 mig; din käpp och stav, de trösta mig".
 Han vet, att de som vida tillräckligt länge
 i tålmod~~

Men vad äru tärningarkapet med för — van-
 makt eller seger, uppbrott eller vila —
 så länge vi höra Herrens röst, tacka vi
 Gud. De samma tärningarnas lovsång ljuder
 stilla och bidande i dalen och "såsom
 brusat av stora vatten" från troslivets
 höjder och berg, den stiger som en nor-
 gnyssalva ur vardagens möda, då vi få
 gå "i beredda gärningar", men den
 kan också vara en vandringssång, då upp-
 brotts ~~dag~~^{tid} är inne. Gud förskone oss
 från dagar, då vår lovsång måste tyttna,
 dagar, då det icke längre "kommer nå-
 got ord från Herren"! Amen.

L. o. b. "Sånd vare Gud" [h. b.] Vignel [h. b.]

Gud, som förmår göra mer, ja,
 långt mer än allt vad vi bedja eller
 tänka, efter den kraft, som är verksam
 i oss, honom tillhör äran i försam-
 lingen och i Kristus Jesus alla
 släkter igenom i evigheternas evig-
 het! Amen.